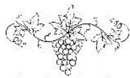
Sunt multe alte întâmplări minunate cu părintele Ghelasie. Când am fost odată la Sighișoara, fiul meu cel mare se plimba prin curtea mănăstirii și i-a zis uimit tatălui său: e atâta liniște aici, te dor urechile de atâta liniște. Nu mult după aceea a ieșit în curte părintele Ghelasie și i-a spus fiului meu: *A! Ce liniște e aici! Te dor urechile de atâta liniște…*

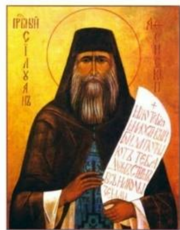
Anul acesta, în septembrie, am stat acolo cu familia și ajutam la cules de mere, când m-a înțepat o viespe. Eu sunt foarte sensibilă la mușcături, am probleme mari și trebuie să merg la spital. Am fost foarte speriată și mă uitam cum se umflă mâna și așteptam celelalte probleme cu teamă. Dar părintele Ghelasie m-a uns cu ulei sfințit și mi-a zis să tac că nu va fi nimic. Și așa a fost.

Anul trecut ne-a zis părintele Ghelasie: *Să fiți atenți ce vă spun. Odată o să-mi zică Dumnezeu : Ghelasie, nu vezi că tot le spui la ăștia și nu ascultă, nu fac ce le spui… Lasă-i și vino la Mine!*

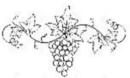
ANUNȚURI

• Însoțitor pe drumul Postului Crăciunului
Părinții noștri ne-au recomandat o carte care să ne întărească în urcușul duhovnicesc al Postului Nașterii Domnului: **Sf. Siluan Athonitul** – *Între iadul deznădejdii și iadul smereniei.*

„Doamne, dă-mi să Te iubesc numai pe Tine. Tu m-ai zidit, Tu m-ai luminat prin Sfântul Botez. Tu mi-ai iertat păcatele și mi-ai dat împărtășirea Preacuratului Tău Trup și Sânge; dă-mi și puterea de-a rămâne totdeauna întru Tine. Doamne, dă-ne pocăința lui Adam și sfânta Ta smerenie. Tânjește sufletul meu pe pământ și dorește cerul.”

• Tundere în monahism
Cu ajutorul lui Dumnezeu, duminică 22 noiembrie are loc în cadrul Sf. Liturghii, tunderea în monahism a două surori de la mănăstirea Tămand, obște apropiată Bisericuței noastre. Slujba va fi săvârșită de PS. Emilian Crișanul, strana surorilor noastre fiind invitată să dea răspunsurile.

ȘTIRI

• Mitropolitul Clujului și Arhiepiscopul Alba Iuliei au oficiat marți slujba de înmormântare a Arhim. Ghelasie Țepeș, ctitorul și starețul Mănăstirii „Sf. M. Mc. Dimitrie Izvorâtorul de Mir” de la Sighișoara.
Au mai participat viețuitorii așezământului monahal, credincioși, ucenici și fii duhovnicești ai starețului mutat la Domnul. Părintele Stareț Ghelasie Țepeș a fost hărăzit cu darul de a readuce, duminică de duminică, în fața credincioșilor veniți din toate colțurile țării la Sfintele Liturghii ținute la Mănăstirea Sfântul Mare Mucenic Dimitrie din Sighișoara, chipuri de demult, sfinți mutați în sinaxare. Vreme de patru ani, a fost stareț al Mănăstirii Lupșa (Alba). Ulterior, împreună cu cinci călugări, a pus bazele Mănăstirii Sfântul Mare Mucenic Dimitrie din Sighișoara. Părintele spunea: "***Mergeți și împărtășiți-vă! Cel care va scăpa Omenirea de această cădere mare va fi Sfântul Potir. Acolo e Hristos! Acolo e Lupta!"*** *Activenews.ro*

• Patriarhul Irineu al Serbiei a trecut la Domnul vineri dimineață din cauza virusului Corona
Patriarhul Irineu s-a născut în data de 28 august 1930, în localitatea Vidova de lângă orașul Čačak, Serbia.
În luna octombrie 1959, după terminarea studiilor la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Belgrad, este tuns în monahism la Mănăstirea Rakovica de Patriarhul Gherman al Serbiei. În data de 14 iulie 1974 este hirotonit Episcop de Moravica, fiind numit Episcop Vicar Patriarhal. În anul 1975 a fost ales Episcop de Niș, deținând această demnitate până în data de 22 ianuarie 2010, când Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Sârbe l-a ales Arhiepiscop de Peć, Mitropolit de Belgrad-Karlovci și Patriarh al Serbiei. Încă de la începutul patriarhatului său, într-o perioadă foarte grea, Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Sârbe a pledat pentru pace și stabilitate în întreaga regiune, dar și în cadrul Bisericii Ortodoxe. *Basilica.ro*

• 100 de ani de la începutul celui mai mare genocid din istorie
În data de 18 noiembrie s-au împlinit 100 de când Rusia sovietică a legalizat avortul, fiind prima țară care a legiferat această crimă. Cercetătorii estimează că legalizarea avortului a dus la aproximativ un miliard de avorturi în întreaga lume în ultimul secol, făcându-l ceea ce ei consideră a fi cel mai mare genocid din istorie. *Activenews.ro*

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com
sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

nr. 15 / 22 noiembrie 2020

A început de o săptămână Postul Crăciunului și destui dintre noi avem impresia că nu este nimic deosebit față de perioada dinainte, că viața curge la fel, parcă departe de ceea ce ar trebui să fie miezul ei – așteptarea Nașterii Domnului. Nici măcar schimbările alimentare nu mai au puterea să ne facă să gândim în primul rând la Praznicul din decembrie. Viața din pandemie se trăiește altfel, de multe ori copleșindu-ne veștile rele, fricile, singurătatea. Si totuși, părinții ne spun mereu să nu lăsăm greul și grijile să dea tonul, ci să ridicăm capul și să privim spre cele de Sus. Să ne silim, să trecem peste împotrivirea, comoditatea, nepăsarea care ne-au prins sufletul în clește. SĂ NE SILIM…

A venit vremea să ne (re)îndrăgostim de Dumnezeu, să-L căutăm pe El, Persoana cu care să avem o relație vie. Să ajute Dumnezeu ca măcar unul din cuvintele de mai jos, scrise și trăite cu multă putere de Sf. Porfirie, să ne încălzească un pic inimile și să ne facă să recentrăm existența noastră pe și întru Hristos. Sunt cuvinte pline de credință, nădejde și bucurie, sunt înainte-daruri la darurile cele mari ale Crăciunului.

ÎNAINTE-DARURI LA DARURILE CELE MARI ALE CRĂCIUNULUI

din tolba Sfântului Porfirie Kavsokalivitul

„Hristos este bucuria, lumina cea adevărată, fericirea. Hristos este nădejdea noastră. Legătura cu Hristos este iubire, este dragoste, este înflăcărare, este dorință arzătoare după cele dumnezeiești. Hristos este totul. El este iubirea noastră. Dragostea lui Hristos este o dragoste ce nu se poate pierde. De acolo izvorăște bucuria.

Bucuria este Hristos Însuși. **Este o bucurie ce te face alt om. Este o nebunie duhovnicească, dar în Hristos**. Acest vin duhovnicesc te îmbată precum vinul cel curat. Vinul duhovnicesc este curat, adevărat, foarte tare și, când îl bei, te îmbată. Această beție dumnezeiască este darul lui Dumnezeu ce se dă celor curați cu inima.

Postiți cât puteți, faceți câte metanii puteți, desfătați-vă de câte priveghieri puteți, numai să fiți ***bucuroși***. Să aveți bucuria lui Hristos. Este bucuria care ține veșnic, plină de tot harul, care aduce liniștea cea neclătinată. Hristos voiește și simte mulțumire dacă răspândește bucuria, dacă îi îmbogățește pe cei credincioși ai Săi cu bucurie.

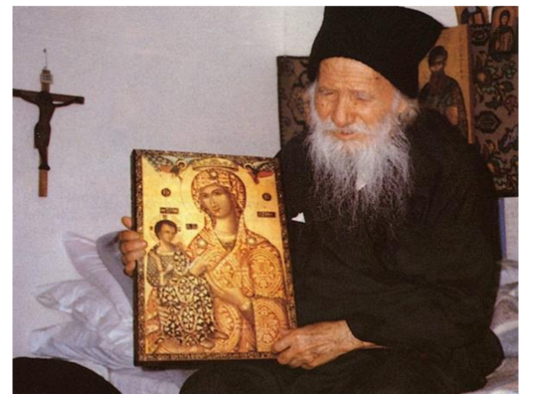
Aceasta este religia noastră. Într-acolo trebuie să mergem. Hristos este Raiul, copiii mei. Iar Raiul începe de aici. Cei care Îl trăiesc aici pe pământ pe Hristos, trăiesc Raiul.

Atunci când iubești, trăiești în Omonia și nu știi că te afli în Omonia. Nu vezi nici mașinile, nici lumea, nimic. Ești înlăuntrul tău cu persoana pe care o iubești. O trăiești, te bucuri de ea, te însuflețește. Gândiți-vă că persoana pe care o iubiți este Hristos. Cel care-L iubește pe Hristos și pe ceilalți, acesta trăiește viața. Viața fără Hristos este iad, căci iadul este neiubirea.

Să-L iubim pe Hristos numai pentru El. Niciodată pentru noi. Să ne așeze unde voiește. Să ne dea orice dorește. Să nu-L iubim pentru darurile Lui.

Eu, sărmanul, ce să vă spun… sunt foarte neputincios. Nu am ajuns acolo unde vreau, nu trăiesc această iubire. Dar nu deznădăjduiesc. Mă străduiesc să mă dăruiesc iubirii și slujirii lui Dumnezeu. Am simțământul păcătoșeniei, dar trăiesc cu nădejdea. *Este rău să deznădăjduiești*, fiindcă cel deznădăjduit *se amărăște și își pierde bunăvoirea și puterea,* în vreme ce acela care nădăjduiește înaintează mereu.

Hristos nu-Și lasă vădită iubirea, dacă sufletul meu nu are ceva care să-L atragă. Și s-ar putea ca tocmai acest „ceva” să-mi lipsească, de aceea mă rog lui Dumnezeu și zic: Sunt foarte slab, Hristoase al meu. Numai Tu vei izbândi prin harul Tău să zic cu Sf. Ap. Pavel: *Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine* (Gal. 2, 20).

Cu aceasta mă îndeletnicesc. **Mă silesc să aflu chipuri de a-L iubi pe Hristos**. Această iubire nu se satură vreodată. Cu cât Îl iubești pe Hristos, cu atât ți se pare că nu-L iubești și tânjești în întregime, tot mai mult, să-L iubești.

Mult se va mângâia sufleţelul nostru când vom dori fierbinte după Domnul. Atunci nu ne vom mai îngriji de cele zilnice şi ticăloase, ci de cele duhovniceşti şi de sus; vom trăi în lumea duhovnicească.

La Fericitul Augustin citim:

O, Iubire care totdeauna eşti mai presus de orice ardere
Şi niciodată nu devii căldicică!
Aprinde-mă!
Iubi-Te-voi, Doamne, căci Tu m-ai iubit Cel dintâi!"

EVANGHELIA SĂPTĂMÂNII

Luca XII, 16-21 (Pilda bogatului căruia i-a rodit ţarina)

Lungimea vieţii pământeşti şi bunăstarea ei nu vin din multa avuţie; ele vin din binecuvântarea lui Dumnezeu. Când mila lui Dumnezeu se îndepărtează de la om, nenorociri de neînlăturat şi groaznice se apropie de el, îl lovesc în mijlocul întregului său belşug, în mijlocul a toată puterea sa. Asupra bogatului, prima lucrare pe care a avut-o îmbelşugarea recoltei a fost aceea că el a căzut pe gânduri, cugetând în sinea sa: *Ce voi face?* Bogatul nu se gândea la Dumnezeu şi la fraţii lui mai săraci, ci doar la sine. Uitase de rostul sufletului şi îl menea, în visarea lui, să fie rob al trupului. Apoi el a găsit răspunsul, bucurându-se parcă de propria isteţime, şi spunând cu încântare şi hotărâre: *Voi strica jitniţele mele şi mai mari le voi zidi.* De fapt era într-o **amăgire de sine**, stare caracteristică tuturor iubitorilor acestei lumi. Domnul l-a numit *nebun*, fiindcă acest bogat, pe care îl orbise iubirea de sine şi care în amăgirea de sine, i se părea că îşi face numai bine, lucra de fapt ca un **vrăjmaş faţă de sine însuşi**, coborându-se din înalta vrednicie de om, zidit pentru veşnicie, la un simplu rob al trupului. (***Sf. Ignatie Briancianinov***)

***

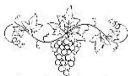
APOSTOLUL SĂPTĂMÂNII

Efeseni V, 8-19

Răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt...

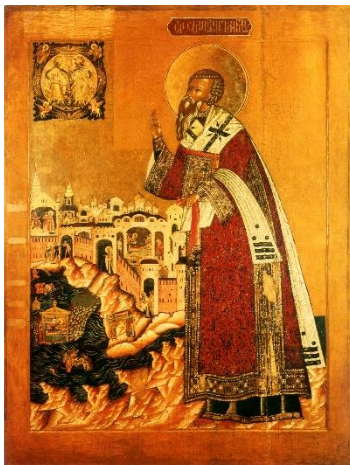
*Cuvânt al **Părintelui Zaharia de la Essex**:*

Pentru cultura zilelor noastre, *„timpul înseamnă bani"*, dar pentru noi, creştinii, timpul înseamnă *răscumpărarea veşniciei*. În fiece zi suntem chemaţi să facem o sfântă neguţătorie: să schimbăm viaţa noastră trecătoare cu viaţa cea veşnică de la Dumnezeu. În fiece zi primim darul timpului şi, dacă din cele 24 de ore ale zilei punem deoparte câteva minute, sau poate ore, pe care le dăm rugăciunii, atunci acest timp pe care îl dăruim lui Dumnezeu din toată inima va pecetlui fiece zi a vieţii noastre şi în cele din urmă toată viaţa noastră va fi adumbrită de veşnicie. Rugăciunile noastre vor rămâne veşnic înaintea lui Dumnezeu şi ele vor fi mântuirea noastră. Cunoscând ***puterea răscumpărătoare a rugăciunii***, diavolul, care nu doreşte nimic altceva decât pierzania întregii omeniri, ca toţi să fie părtaşi sorţii lui, face tot ce-i stă în putinţă ca să ne împiedice de la rugăciune. Tehnologia noastră modernă, cu nenumăratele ei produse noi care invadează piaţa, este numai o exemplificare a acestui vicleşug. Diavolul ştie că, dacă reuşeşte să devoreze timpul vieţii noastre, el pune capăt acestei sfinte neguţătorii, acestui schimb de vieţi, nimicind legătura noastră personală cu Dumnezeu. ***A răscumpăra vremea*** **înseamnă a cultiva legătura noastră cu Dumnezeu.**

SFINŢII SĂPTĂMÂNII

MINUNATA ISTORISIRE A VIEŢII SFÂNTULUI CLEMENT ROMANUL ŞI A PĂRINŢILOR SĂI

Fericitul Clement (†24 noiembrie, anul 98) era roman din neam împărătesc, fecior al lui Faust şi al Matildei. Faust, avea un frate cu obiceiul rău care, voia să o amăgească pe Matilda spre desfrânare. Dar ea nu voia să-şi necinstească casa sa, şi văzând că nu poate în alt fel să scape de dânsul, de nu se va depărta de el, a zis către bărbatul ei: „Un vis minunat am avut în această noapte. Am văzut un bărbat cinstit şi bătrân, zicându-mi: Tu şi cei doi fii gemeni ai tăi de nu veţi ieşi din Roma vreo zece ani, cu moarte neaşteptată şi pierzătoare veţi muri". Acestea auzind Faust, bărbatul ei, s-a înspăimântat şi a socotit să o trimită pe ea în Atena, împreună cu cei doi fii gemeni, Faust şi Faustinian, cu robi şi roabe şi cu multă avere; şi i-a poruncit ca, după ce va ajunge la Atena, să dea copiii la învăţătura înţelepciunii elineşti. Aşa s-au despărţit unul de altul, cu nespusă jale şi multe lacrimi, Faust rămânând la Roma împreună cu fiul său cel mic, Clement.

Iar Matilda împreună cu cei doi copii, intrând în corabie, au pornit pe mare. Dar la o vreme s-a ridicat o furtună, corabia s-a sfărâmat şi s-au înecat cu toţii. Iar Matilda, purtată de valuri, a fost aruncată într-un ostrov din părţile Asiei, şi se tânguia pentru fiii ei înecaţi. Şi venind la dânsa nişte femei, o mângâiau. Iar una dintre ele i-a zis: „Bărbatul meu era corăbier foarte tânăr şi s-a înecat în mare, iar eu am rămas văduvă. Deci, de voieşti să petreci împreună cu mine în casa mea, vom lucra amândouă cu mâinile noastre şi ne vom hrăni." Matilda s-a învoit cu sfatul femeii şi, petrecând în casa ei, se ostenea lucrând cu mâinile. Deci, a petrecut aşa douăzeci şi patru de ani.

PĂRINŢII NE ÎNDEAMNĂ

***Părintele Selafiil din Siberia** i-a cunoscut pe Sf. Luca al Crimeii şi pe Sf. Serafim de Viriţa şi a luat cuvânt de la ei. Este unul dintre stareţii zilelor noastre, căci a adormit în anul 2006, la 96 de ani. În ultimii ani a purtat o corespondenţă cu un tânăr din Bucureşti. Sfaturile şi îndemnurile cuprinse în scrisorile sale intră uşor în sufletul oricui, căci au fost date din inima plină de dragoste a „Bunelului", cum îi plăcea să se numească. Iată o parte dintr-o scrisoare:*

„Vremurile s-au apropiat de sfârşit. Nu vreau să te sperii, iubitul meu copil, poate Domnul va mai îngădui puţin timp pentru pocăinţa noastră. Noi nu ştim anume cât, dar mai este puţin timp, puţin timp... **Pregătiţi-vă**, dragii Bunelului, pregătiţi-vă... Cum să vă pregătiţi?

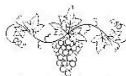
Rugaţi-vă cu sârguinţă; hrana şi băutura noastră este pravila de fiecare zi şi sfânta spovedanie. Feriţi-vă ochii şi cugetele de desfrânare, căci pentru desfrânare va îngădui Domnul acest prăpăd prin foc. Cele ce ţi se par grele, cu ajutorul lui Dumnezeu sunt uşoare şi dulci. Tu ştii lucrul acesta. Chiar în mijlocul lumii, harul lui Dumnezeu este cheiţa care deschide inimile noastre şi lasă să intre Viaţa veşnică. În mijlocul cetăţii, Dumnezeu ascunde mulţi plăcuţi ai Lui. Aşa a fost întotdeauna. Numai să strigaţi, dragii Bunelului, să strigaţi la Dumnezeu şi la Preacurata Maica Sa când veţi avea vreo greutate pe suflet sau veţi da de vreo ispită!

Acum, da, se deschid multe mănăstiri. Se scriu multe cărţi. Se ţin multe conferinţe de pace între religii. Se înfrumuseţează bisericile cu felurite podoabe, cu aur şi argint... Dar Dumnezeu nu caută la acestea... **Dumnezeu caută la lucrarea tainică a inimii**; la lucrarea cea dinlăuntru, nu la cea dinafară. Când se exagerează cu lucrarea de dinafară, cum se întâmplă acum, e semn că s-a părăsit lucrarea lăuntrică... Sunt mii şi mii de monahi, dar abia dacă găseşti vreun povăţuitor cu frica lui Dumnezeu. Eu plâng adesea pentru aceasta, copile. Sunt mulţi stareţi care se îngrijesc de gospodărie, de chivernisială, iar de lucrarea lăuntrică aproape că nu se grijeşte nimeni.

Dragii Bunelului, voi să faceţi aşa: *petreceţi fiecare zi în frica lui Dumnezeu, cu plinirea pravilei şi cu gândul că acea zi poate fi cea din urmă.* Petrecând aşa, nu veţi greşi. Chiar dacă nu veţi putea ţine gândul acesta al morţii în fiece zi, măcar o clipă, o secundă pe zi să vă gândiţi la moarte, şi tot va fi bine.

Ţineţi dragostea unul pentru altul, dragii Bunelului, ţineţi acest dar de la Domnul. Aşa creşteţi, aşa vă vindecaţi, aşa vă mântuiţi... Dragoste fără smerenie nu se poate. O, şi pentru a sădi smerenia în inima mea învârtoşată, eu, moşneagul Selafiil, am râcâit mult, am zgâriat zgura de pe inima mea; mult sânge a curs într-această cercare a mea, şi încă n-am izbutit să ating smerenia.

Nu cumva să vă închipuiţi că îndemnul *„Iubiţi-vă unii pe alţii"* e uşor. Nu! Lumea nu înţelege aceasta, şi de aceea nu poate iubi. Dar voi, copiii mei, aţi înţeles acum că fără sângerare nu se poate! Iese puroiul, se sparge buba, şi încă mai rămâne de stors... Apoi, când vine harul, totul se face ca nou. Vă roagă un moşneag, *păziţi dragostea. Smeriţi-vă. Fiţi o inimă, un cuget.* Vremurile rele sunt..."

CU SFINŢII ODIHNEŞTE, DOAMNE, SUFLETUL PĂRINTELUI GHELASIE...

Începutul Postului Naşterii Domnului a adus o veste tristă pentru Biserica noastră: unul dintre duhovnicii cu har, ucenic al Părintelui Arsenie, a adormit. Părintele Ghelasie de la Sighişoara este cunoscut de mulţi, fie pentru că l-au întâlnit ca pelerini, fie pentru că i-au ascultat cuvântul. Sora Mihaela, apropiată de multă vreme de părintele Ghelasie, ne-a spus câteva cuvinte despre acesta:

„Acum 19 ani, aveam probleme în timpul sarcinii, unii medici îmi ziceau că pruncul e mostru, alţii că are tot felul de malformaţii. Deşi pe atunci nu îl cunoşteam, părintele Ghelasie *mi-a trimis vorbă printr-o vecină să nu fac nimic pruncului pe care îl port în pântece, pentru că e o minune de copil.* L-am născut şi când am putut, am mers cu copilul la Sighişoara şi am văzut că avea ochii albaştri, asemănători cu ai părintelui Ghelasie, deşi eu şi soţul avem ochi de alte culori.

Pe părintele l-am întâlnit prima dată când a venit la noi în casă. L-a chemat bunica, dar eu i-am zis: eşti fanatică? De ce ne aduci preoţi în casă pe care nu-i cunoaştem? Şi atunci nu am vrut să-l cunosc. Dar după ce mi-a trimis cuvântul despre copil, ne-am dus să-l cunoaştem.

După mult zbucium, după multă durere trăită, paharul suferinţelor mi se umpluse, a venit o zi sfântă, în iunie 1943... Câteva ore-n şir, cu toată stăruinţa sufletului, *îl rugasem pe Dumnezeu să-mi dăruiască lumină*. Şi, deodată, în timpul rugii mele fierbinţi, am căzut în genunchi, cu inima plină de lacrimi, cu ochii uzi de lacrimi. Un hohot prelung de plâns. La această dată îmi pierdusem toată încrederea în oameni. Suferisem într-un chip îngrozitor. Îmi dădeam perfect de bine seama că mă găseam întru adevăr. **Pentru ce dar sufeream?!**

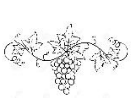
Din tot sufletul meu plin de elan, rămăsese întreagă Iubirea. Şi-mi pierdusem încrederea în sinceritatea omului, în bunătatea lui, dar iubeam. Nimeni nu mă înţelegea. În plânsetul meu prelung, revărsat în valuri de lacrimi, am început să bat mătănii. Şi deodată... O minune! Ce mare eşti Tu, Doamne! **Mi-am văzut sufletul meu plin de păcate, rădăcina tuturor păcatelor omeneşti am găsit-o în mine.** Vai, atâtea păcate... Şi ochiul sufletului meu, împietrit de mândrie, nu le vedea.

Văzându-mi toate păcatele, am simţit nevoia de a le striga în gura mare, de a mă lepăda de ele! şi o pace adâncă, un val sublim de lumină şi dragoste mi s-a aşezat în inimă! De la acea dată, când mi-am văzut toate păcatele sufletului meu, cu fapta, cu vorba sau cu gândul, *am început să lupt împotriva păcatului, conştient*. De-aţi şti voi ce grea luptă este războiul cu păcatul?!

Atunci mi-am dat seama că Dumnezeu în iubirea lui nemărginită pentru mine, m-a păzit de cele mai mari păcate cu faptă. De exemplu: în timpul când eram în liceu, am iubit o fată. În iubirea mea aş fi căzut cu ea în păcat, dacă n-ar fi intervenit puterea lui Dumnezeu, care să-i dea suficientă tărie sufletească fetei, care şi ea mă iubea foarte mult, şi, în felul acesta, amândoi, să fim salvaţi de păcat. Dar, dragii mei, aici în închisoare, când am înţeles cuvântul Mântuitorului care spune, că chiar dacă numai te-ai uitat la o femeie şi a-i poftit-o în inima ta ai şi săvârşit păcatul curviei, am înţeles, că eu am păcătuit. Aşadar, ca să fiu dezlegat de acest păcat, a trebuit să mă duc în faţa preotului duhovnicesc şi să mă mărturisesc: am curvit, am greşit.

Să ştiţi de la mine: *Niciun om nu e curat, decât Unul singur Hristos -Dumnezeu*. Şi **cine fuge de realitatea propriului suflet, e un mincinos.**

Exemplul ce vi l-am dat, cu toată experienţa vieţii mele pe care v-am pus-o deschis în faţa ochilor, vă va ajuta *să vă priviţi adâncul sufletelor voastre*. Şi atunci, sunt convins, **veţi trăi cutremurul pe care l-am trăit şi eu**, luând contact cu toate păcatele sufletului vostru. Duceţi-vă imediat la preot şi vă mărturisiţi. Nu există fericire mai mare, decât aceea pe care o trăieşte omul despovărat de păcate, prin mărturisire şi împărtăşanie. Dar fără pocăinţă nici un om nu poate face nici un pas înainte.

Trăiesc flămând

Trăiesc flămând, trăiesc o bucurie,
Frumoasă ca un crin din Paradis,
Potirul florii e mereu deschis
Şi-i plin cu lacrimi şi cu apă vie;
Potirul florii e o-mpărăţie.

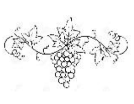
Când răii mă defaimă şi mă-njură
Şi-n clocot de mânie ura-şi varsă,
Potirul lacrimilor se revarsă
Şi-mi primeneşte sufletul de zgură,
Atunci Iisus de mine mult Se-ndură.

Sub crucea grea ce mă apasă sânger
Cu trupu-ncovoiat de neputinţă,
Din când în când din cer coboar-un înger
Şi sufletul mi-l umple cu credinţă;
M-apropii tot mai mult de biruinţă.

Mă plouă-n taină razele de soare,
Iisus m-adapă-n veci cu Apă Vie,
Grăuntele zvârlit în groapă-nvie
Cu haina îmbrăcat, de sărbătoare;
Trăiesc flămând, trăiesc o bucurie.

Valeriu Gafencu

Iar fiii ei, Faust şi Faustinian, după ce s-a sfărâmat corabia, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-au aflat vii; căci văzându-i nişte tâlhari de mare, i-au luat pe dânşii în vasele lor, şi ducându-i în Cezareea, i-au vândut unei femei, care i-a crescut pe dânşii ca pe fiii ei şi i-a dat la învăţătura cărţii. Învăţând ei toată înţelepciunea cea elinească, au auzit mărturisirea Evangheliei lui Hristos şi primind Sfântul Botez, urmau Sfântului Apostol Petru.

Iar Faust, tatăl lor, vieţuind în Roma cu Clement, nu ştia nimic de nevoia ce se întâmplase femeii sale şi copiilor lui. Deci, după vreo patru ani, a pornit în căutarea soţiei şi a fiilor săi. Iar pe Clement, l-a lăsat cu celelalte slugi credincioase ca să înveţe carte. Şi a umblat mult prin toată lumea, pe mare şi pe uscat, căutând mulţi ani pe soţia şi pe copiii săi, dar nu i-a găsit. Deznădăjduindu-se de dânşii foarte, îi era mare jalea. Deci, lepădându-se de toată cinstea şi slavă lumească, umbla prin ţări străine ca un sărac şi nu spunea nimănui cine este. Iar copilul Clement, venind în vârstă desăvârşită şi silindu-se la toată învăţătura înţelepciunii elineşti şi aflând pe Sf. Apostol Petru, a fost învăţat de dânsul credinţa în Hristos. Şi, fiind botezat, îi urmă lui împreună cu ceilalţi ucenici, între care erau şi cei doi fraţi ai lui gemeni, Faust şi Faustinian. Însă nu-i cunoştea pe dânşii că-i sunt fraţi, nici ei nu-l puteau cunoaşte pe dânsul, de vreme ce foarte de mici se despărţiseră unii de alţii.

Mergând Sf. Petru în Siria, a trimis înaintea sa pe Faust şi pe Faustinian, iar pe Clement l-a oprit lângă sine şi, înnoptând, apostolul îl întreba pe Clement despre neamul lui. Iar el i-a spus lui toate cu de-amănuntul. Iar Petru s-a uimit auzind povestirea lui. Şi în acea vreme, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, a stat corabia în insula aceea în care era Matilda, maica lui Clement. Deci a ieşit din corabie Sf. Petru şi mergând către cetate, a văzut pe bătrâna Matilda, şezând lângă poarta cetăţii, cerând milostenie, căci acum nu mai putea să se hrănească din osteneala ei, că-i slăbiseră mâinile. Văzând-o Sf. Apostol pe Matilda, a cunoscut-o cu duhul că este străină şi a început a o întreba, cine este şi de unde este. Şi a cunoscut-o pe dânsa şi a mângâiat-o cu cuvintele, zicând:

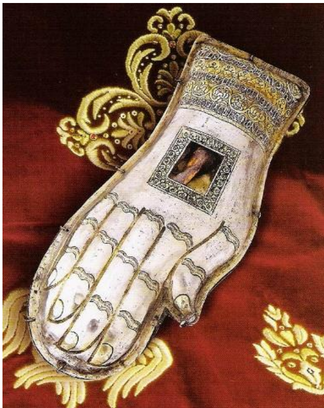
- Eu ştiu pe fiul tău cel mai tânăr, Clement, şi se află acum chiar în părţile acestea.

Iar ea auzind despre fiul său, s-a făcut ca moartă de spaimă şi de bucurie. Iar Sf. Petru luând-o de mână, a ridicat-o de la pământ şi i-a spus să meargă după el la corabie. Şi le-a ieşit Clement întru întâmpinare. Iar ea, uitâdu-se la el, a început a-l cunoaşte după asemănarea feţei cu tatăl său şi a întrebat pe Sf. Petru, dacă nu este acesta Clement, fiul ei. Iar Sf. Petru a zis: „Acesta este". Atunci Matilda a căzut pe grumajii lui Clement, plângând. Clement, neştiind cine este acea femeie, o depărta pe ea de la sine. Iar Sf. Petru a zis către dânsul: „Nu depărta, fiule, pe aceea ce te-a născut pe tine". Iar Clement, auzind aceasta, a lăcrimat şi a căzut la picioarele ei, plângând. Deci, li s-a făcut lor mare bucurie pentru aflarea şi cunoştinţa lor. Şi s-a rugat Sfântul Petru pentru dânsa către Domnul şi i-a tămăduit mâinile.

După aceea au dus-o în corabie şi au pornit pe apă. Atunci Matilda şi-a întrebat fiul despre bărbatul ei Faust, şi auzind că a plecat spre căutarea ei şi de douăzeci de ani nu se aude nimic de dânsul, se tânguia cu amar ca după un mort, căci nu mai nădăjduia a fi el între cei vii. Sosind în Laodiceea, i-au întâmpinat pe ei Faust şi cu Faustinian, care merseseră acolo mai înainte de dânşii. Aceia au întrebat pe Clement: „Cine este femeia cea străină, care vine împreună cu voi?" Iar Clement a răspuns: „Este maica mea pe care am aflat-o în această ţară străină". Deci, a început a le spune lor toate pe rând, de câtă vreme nu s-a văzut cu maica sa şi cum a plecat din casă împreună cu doi feciori gemeni. Iar ei, auzind acestea, au cunoscut că Clement este fratele lor, şi că aceea este maica lor, şi începând a plânge de mare bucurie, au strigat:

- Cu adevărat aceasta este maica noastră Matilda, şi acesta este fratele nostru Clement, că noi suntem fraţii cei gemeni, Faust şi Faustinian, care am plecat din Roma împreună cu maica noastră. Şi căzând unul pe grumazul celuilalt au plâns mult, sărutându-se cu dragoste şi preaslăveau pe Dumnezeu, bucurându-se, şi numai de aceasta le era lor supărare, că nu ştiau nimic despre tatăl lor. După aceea au rugat pe Apostolul Petru să boteze pe maica lor. Deci a ieşit a doua zi la mare şi a botezat-o pe Matilda şi a trimis-o înaintea sa, ca să meargă cu fiii săi la gazdă.

Sfântul Petru a mers apoi pe altă cale şi iată că era în cale un bătrân cinstit, dar îmbrăcat cu haine proaste, care aştepta pe Petru, căruia, făcându-i urare de dragoste, a zis: „Te-am văzut acum făcând rugăciune la un loc ascuns lângă ţărm, şi m-am dus şi te-am aşteptat puţin aici, vrând ca să-ţi spun că în deşert vă osteniţi, rugându-vă lui Dumnezeu; pentru că El nu este nici în cer nici în pământ şi nu are nici un fel de purtare de grijă pentru noi, ci toate se fac după întâmplare." Sfântul Petru, auzind aceste cuvinte ale lui, a zis: „Prin ce cunoşti acestea, că toate se fac nu după rânduiala lui Dumnezeu şi nici după purtarea de grijă a Lui, ci după întâmplare?" Iar omul acela, oftând a zis: „Eu, stăpâne, am cunoscut că toate sunt înşelăciune, pentru că nu este nici un fel de Dumnezeu. Pentru că, de ar fi fost Dumnezeu în cer, ar fi auzit suspinul celor ce plâng şi ar fi luat aminte spre rugăciunea celor ce se roagă". Sfântul Petru, vorbind multă vreme cu omul acela, l-a cunoscut din povestirea lui, că el este Faust, tatăl lui Clement şi al fraţilor lui, şi bărbatul Matildei. Apoi, l-a luat în gazdă la sine şi când a intrat Faust şi a văzut pe Matilda, a strigat: Cu adevărat aceasta este iubita mea soţie!" Şi îndată de bucurie amândoi au plâns, căci a cunoscut şi Matilda pe bărbatul său. Atunci s-a făcut tuturor negrăită bucurie, căci s-au recunoscut soţii, asemenea şi fiii cu părinţii lor şi, îmbrăţişându-se plângeau şi se bucurau, mulţumind lui Dumnezeu. Toţi cei care se întâmplaseră acolo, văzând acestea, au plâns şi au mulţumit lui Dumnezeu. Atunci Faust, rugând pe Apostolul, cerea Botezul, căci credea fără îndoială întru Unul Adevăratul Dumnezeu. Şi, fiind botezat, înălţa lui Dumnezeu rugăciuni de mulţumire, cu lacrimi.

Mâna dreaptă a Sf. Clement, păstrată la mănăstirea Asomaton din Atena

I.G.

CUVÂNT DE LA PATERIC

Avva Ishirion (23 noiembrie) este unul dintre primii Părinţi din pustia egipteană. A proorocit despre cele trei generaţii de monahi ai Schitului, din care ultima, nelucrând poruncile Domnului, va răbda ispita.

Sfinţii părinţi ai Schitului au proorocit pentru neamul cel de pe urmă: Ce am lucrat noi ?, ziceau ei. Şi răspunzând unul din ei, mare cu viaţa si cu numele, avva Ishirion, a zis: noi poruncile lui Dumnezeu le-am făcut. Şi răspunzând fraţii au zis: dar cei după noi, oare ce vor face ? Şi a zis: au sa vină la jumătatea lucrului nostru. Şi au zis fraţii: dar cei după dânşii ? A zis avva Ishirion: nu au nicidecum lucru cei ai neamului şi rândului aceluia, ci va să le vină lor ispită. Şi cei ce se vor afla lămuriţi în vremea aceea, mai mari şi decât noi şi decât părinţii noştri se vor afla.

***

DIN ÎNVĂŢĂTURA PĂRINTELUI ARSENIE

Pământul (istoria) e un **vast câmp de bătălie**, unde suntem mereu în luptă cu inamicul, şi în care, mai devreme sau mai târziu, va trebui să peirim (în acest câmp de bătălie). Moartea nu este completa nimicire a vieţii noastre, ci numai trecerea de hotarul acestei vieţi „de aici”, în cea spirituală, veşnică, uşoară, îngerească şi izbăvită de durere. **„Să nu ne întristăm ca cei ce n-au nădejde**...”.

STAREŢII OPTINEI

OMUL ASCULTĂRII –

CUVIOSUL STAREŢ ANTONIE DE LA OPTINA

Cuviosul Antonie s-a născut în anul 1795. A fost fratele mai mic al egumenului schitului Optina, Moise. Încă din anii tinereţii a năzuit spre monahism, însă din copilărie a avut multe încerceri, de cel puţin zece ori fiind la un pas de moarte. În timpul invaziei francezilor din anul 1812 se afla la Moscova şi a suferit cumplit din cauza lor. Apoi s-a alăturat fratelui său, care trăia ca pustnic în pădurile Raslovl. Aici s-a deprins cu adevărata nevoinţă, cu smerenia şi ascultarea de stareţ, ajutând la construirea schitului din Pustia Optinei. După numirea fratelui său ca egumen al Optinei, cuviosul Antonie a devenit conducătorul schitului, pe când avea doar 30 de ani.

În obşte nu exista un călugăr mai smerit decât tânărul ocârmuitor Antonie, care nu dădea nici cea mai mică dispoziţie fără binecuvântarea cuviosului său frate, Moise, pe care-l asculta şi îl iubea foarte mult. Una dintre rugăciunile sale era: ***Pomeneşte, Doamne, pe binefăcătorul şi părintele meu sufletesc, cel mai cinstit între toţi, pe egumenul ieromonah Moise.*** Înflorirea duhovnicească a Schitului Optina se datorează acestor doi fraţi: simplitate şi smerenie, ordine strictă şi curăţenie, cântare armonioasă la strană, frică de Dumnezeu şi evlavie în rugăciuni, slujbe înălţătoare. În fiecare gest al stareţului Antonie, în fiecare cuvânt şi cântare se vedeau curăţia, blândeţea, dragostea şi slava în care se îmbrăcase prin multă nevoinţă.

Schimnicul Antonie a fost stareţul schitului timp de 14 ani. Apoi episcopul de Kaluga, Nicolae, l-a numit stareţ al altei mănăstiri, fiind nevoit să părăsească schitul Optina şi să stea o perioadă, departe de părintele său duhovnicesc. Aceasta i-a pricinuit Cuviosului Antonie o mare durere. Ca urmare a nevoinţelor şi greutăţilor cu care se confrunta, pe picioare i s-au deschis nişte răni. Slujirea ca stareţ în acele condiţii de viaţă grele s-a dovedit a fi pentru el o adevărată cruce. „Odată – scria stareţul Antonie într-una din însemnările sale – sufletul meu se mâhnise puternic şi după ce am adormit, am văzut în vis chipurile părinţilor duhovniceşti. Unul dintre ei, primul între cuviosi, m-a binecuvântat si mi-a spus: «**De vreme ce doreşti Raiul, trebuie ca acum să te nevoieşti, să te rogi şi să te tânguieşti!**». Şi brusc, sculându-mă, am găsit în mine o anume linişte. Doamne, dă-mi sfârşit bun!“

Adeseori stareţul Antonie stătea doar culcat din cauza bolii şi aşa îndruma, ceea ce l-a făcut să se simtă nevrednic de o asemenea responsabilitate dată de episcop. De nenumărate ori s-a rugat să fie mutat pentru a se săvârşi în pace, însă episcopul Nicolae a fost neînduplecat. Suferinţa lui a continuat 14 ani, până când, prin mijlocirea mitropolitului Filaret, care îl preţuia şi înţelegea structura spirituală a smeritului nevoitor, episcopul Nicolae l-a mutat la Optina.

După ce s-a întors la schitul Optina, stareţul Antonie a mai trăit 12 ani. Mulţi, văzându-i faţa mereu luminoasă şi auzind vorbirea sa vioaie, nu realizau ce nevoitor mare au înaintea lor. Ca un iubitor al tăcerii, Cuviosul Antonie trăia o viaţă retrasă, petrecută în nevoinţe de rugăciune, lectură şi cugetare la Dumnezeu. Însă darurile sale duhovniceşti atrăgeau la dânsul o mulţime de pelerini, care doreau să primească binecuvântare şi îndrumare duhovnicească.

Cuviosul Antonie era înzestrat cu darul clarviziunii şi deseori nu aştepta să primească scrisori, ci scria învăţături şi mângâieri celor care aveau nevoie. Schimnicul Macarie l-a numit pe cuviosul Antonie ***cel mai bătrân şi mai înţelept, şi după rang şi după minte.***

Iată o întâmplare din viaţa sa sfântă, relatată de unul dintre monahii obştii sale:

„Pe vremea în care stareţul Antonie conducea noul Schit al mănăstirii noastre, printre fraţii din obşte se afla şi un monah cu o bună aşezare călugărească, dar care suferea de o patimă bolnăvicioasă şi adesea nu venea la slujba de dimineaţă a obştii. Cu trecerea timpului, acest obicei de a nu veni la Utrenie a prins rădăcini încât călugărul nostru, a încetat cu totul să se mai trezească la Utrenie. În acelaşi timp, rănile de la picioarele părintelui Antonie s-au adâncit atât, încât nu putea să-şi mai încalţe ghetele, şi de aceea nu mai venea la slujbele de obşte, împlinindu-şi pravila de rugăciune la chilie. Se pare că acest călugăr, ca îndreptăţire pentru nepăsarea sa, sau poate din cauza vrăjmaşiei demonilor, s-a îndărătnicit în neascultarea lui încât, atunci când monahul pus să trezească pe fraţi, venea să îl cheme la Utrenie din partea stareţului, el nici nu răspundea. Acest lucru s-a adus la cunoştinţa stareţului, care nu a şovăit să îl cerceteze:
- Ce faci, sari peste Utrenie? îl întrebă stareţul.
- Iartă-mi neputinţa, batiuşka, pentru Dumnezeu, îi răspunse monahul. Dar, vă spun drept, nu mă pot deştepta atât de devreme. Aş face orice, m-aş strădui cu toată râvna să mă îndrept, dar asta e peste puterile mele. Oare chiar I-ar plăcea lui Dumnezeu ca, ascultându-vă, să duc o ascultare peste puterile mele, cârtind şi, purtând-o, a doua zi să nu mai fiu bun de nimic?

Părintele Antonie l-a îndemnat pe fratele îndărătnic cu toată dragostea şi puterea sa de convingere, l-a rugat, l-a implorat şi a încercat să îi dovedească faptul *că* ***neascultarea într-un singur lucru face zadarnică orice altă îndreptare în altele***. Dar monahul nostru continua să doarmă la Utrenie, până când s-a întâmplat un anumit lucru care a frânt îndărătnicia inimii lui împietrite.

Într-o zi se slujea Utrenia şi stareţul însuşi era la slujbă cu toate durerile care trebuia să le îndure. Slujba s-a terminat, fraţii au ieşit din biserică, iar în urma lor a ieşit stareţul şi s-a dus să vadă de acel călugăr care se lenevea. Monahul, văzându-l pe mai marele schitului, sări din pat speriat, dar părintele Antonie căzu în genunchi în faţa lui:

-Frate, fratele meu care te pierzi! Sunt răspunzator pentru tine, pentru sufletul tău, în faţa Domnului. Pentru că nu ai venit tu la sfânta ascultare, atunci am venit eu după tine. Fie-ţi milă, frate, de tine însuţi şi de mine, păcătosul!

Vorbea la picioarele ucenicului său. Plângea, iar sub mantia lui era o baltă de sânge. Sângele îi cursese din rănile deschise, în ciubote. Aşa l-a mântuit marele bărbat pe fratele său mai slab”.

Doamne Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Sfântului Cuvios Antonie de la Optina, miluieşte-ne pe noi. Amin.

M.Z.

GÂNDURI DIN TRECUT PENTRU PREZENT

Am trecut în primăvară printr-o perioadă grea – pentru unii din cauza interdicţiilor de mişcare, pentru alţii din cauza singurătăţii, a imposibilităţii de a fi la Biserică... Ni s-a spus că Dumnezeu a îngăduit aceasta pentru a ne trezi şi a ne îndrepta vieţile. Iată că tot mai multe oraşe din ţară intră iar în izolare. În faţa noastră apare spectrul unei noi recluziuni. O nouă şansă?

Am găsit rândurile de mai jos într-o carte ce conţine scrisorile martirului şi mărturisitorului Valeriu Gafencu, trimise din închisoare alor săi. Sunt poate un îndemn pentru noi, cei care am trecut (şi poate vom mai trece) prin alt fel de închisori...

VALERIU GAFENCU –

ÎNCHISOAREA CA TREZIRE

Am trăit aproape trei ani, zi de zi, încuiat toată ziua într-o celulă, înconjurat de patru ziduri, singur, cu o singură deschizătură, geamul, şi acela cu gratii. Ei bine, prin acea deschizătură, geamul, privirea mea nu se putea îndrepta decât intr-o singură direcţie: Sus, spre Cer. În această îndelungată perioadă, în care la plimbare nu puteam merge, decât o oră şi jumătate pe zi, n-am făcut nimic altceva, decât să mă rog, să meditez şi să citesc. Foarte arareori am putut vorbi cu cineva. Condiţiunile de viaţă materială în care am trăit, au fost dintre cele mai grele.

Cu primul pas pe care l-am făcut în viaţa de închisoare, mi-am pus întrebarea: „**Pentru ce am fost eu închis?!”** Pe planul vieţii sociale, privind relaţiile mele cu lumea în care am trăit întotdeauna, *am fost privit ca fiind foarte bun*, un exemplu de conduită onestă şi curată. Atât în liceu, cât mai ales în Universitate, unde nivelul vieţii morale e mai scăzut, toată lumea, profesori, colegi şi mai ales prieteni, vedeau în mine un model de viaţă curată, un tip de om nou, care se menţinea într-o viaţă morală, abstinentă, cu toată hotărârea şi dârzenia. Politicos şi corect în atitudine, elegant în ţinută, bun la studii, mi se dădeau întotdeauna, cele mai frumoase calificative. Dacă intram în conflict cu cineva, era numai pentru adevăr.

Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, pentru ce am fost eu adus în temniţă, singur, departe de zgomotul lumii, departe de atâtea şi atâtea ispite? Şi am trăit cele mai mari frământări. Am citit mult, am meditat şi mai mult...m-am rugat. Ce este viaţa?